

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Варна, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Николина П. Дамянова Въззивно търговско дело № 20233001000091 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по въззивна жалба на ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД– гр. София, ЕИК 121265177, подадена чрез адв. Т. С. от ВАК, срещу решение № 572/15.12.2022г., постановено по т.д. № 398/2022год. по описа на Варненски окръжен съд, в осъдителната му част, с която въззивното дружество е осъдено да заплати на И. И. Р. от гр. Варна, на основание чл. 432, ал. 1 КЗ и чл. 86 ЗЗД, сумата 50 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 03.12.2021г. по улица в местността Планова, гр.Варна, по вина на водача на т.а. „ГАЗ 53 А“ с рег. № X XXXX XX- С К Ж, обхванат от действието на валидна към момента на застрахователното събитие застраховка „Гражданска отговорност“ по застрахователна полица № BG /23/121001037573, издадена от ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, със срок на действие от 12.04.2021г. до 11.04.2022г., изразяващи се в претърпени болки и страдания в резултат от нанесени травматични увреждания, както и неблагоприятни изживявания, преживян стрес от случилото се, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.12.2021г. (датата на предявяване на извънсъдебната претенция

пред застрахователя) до окончателното изплащане на задължението, както и сумата 1 994.78лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в претърпени загуби, съгласно касова бележка от 03.12.2021г. за закупен медикамент Етодин Форт и фиксатор на горен крайник за сумата от 27.50лв.; касова бележка от 05.12.2021г. за закупени медикаменти, за сумата от 12.68лв.; касова бележка от 03.12.2021г. за закупени медикаменти, за сумата от 23лв.; касов ордер № 11007374/06.12.2021 г. за хумерален пирон, за сумата от 1 700лв.; касова бележка от 06.12.2021 г. за медицински услуги, за сумата от 100 лв.; касова бележка от 06.12.2021 г. за медицински услуги, за сумата от 10 лв.; фактура № 0000010889/08.02.2022г. за тест за Ковид и потребителска такса, за сумата от 21.60лв.; фактура № 0000021771/08.02.2022г. за тест за алергии, за сумата от 100лв., ведно със законната лихва от сумата, считано от датата на подаване на исковата молба-20.06.202г. до окончателното погасяване на задължението.

В жалбата се излагат съображения за неправилност на решението в осъдителната му част поради необоснованост, съставляваща кредитиране на оспорен от ответника официален документ, и в евентуалност – поради постановяване на съдебния акт в нарушение на материалния закон - чл. 52 ЗЗД с доводи, че присъденото обезщетение за неимуществени вреди е необосновано завишено с оглед всички обективно съществуващи обстоятелства, релевантни за определяне на неговия размер, в това число благоприятната прогноза за пълно възстановяване на пострадалото лице и недоказаност на получена психотравма от него в резултат на застрахователното събитие.

Жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес от обжалването в осъдителната част съобразно процесуалното качество на жалбоподателя, и е процесуално допустима.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от въззиваемата И. И. Р., представлявана в процеса от адвокатите Н. В. от ВАК и А. С. от САК, с който се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба на застрахователното дружество, с подробно изложени съображения за това, и се иска потвърждаване на решението в обжалваната част.

Съставът на въззивния съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и съобразно предметните предели на въззивното производство, приема за установено следното:

Варненският окръжен съд е бил сезиран с обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, предявени от И. И. Р. от гр. Варна срещу ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД– гр. София, за присъждане на сумата 60 000лв., претендирана като обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди– болки и страдания от получени травматични увреждания, както и други неблагоприятни изживявания и преживян стрес вследствие на ПТП, настъпило на 03.12.2021г. по улица в местността Планова, гр. Варна, виновно причинено от С К Ж като водач на т.а. „ГАЗ 53 А“ с рег. № Х ХХХХ ХХ, застрахован по риска „ГО на автомобилистите“ при ответното дружество със застрахователна полица № BG /23/121001037573, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 29.12.2021г. (датата на предявяване на извънсъдебната претенция пред застрахователя) до окончателното погасяване на задължението, както и за сумата 1 994.78лв., претендирана като обезщетение на имуществени вреди от същото застрахователно събитие – разходи за закупуване на фиксиращ елемент, медикаменти и такси във връзка с лечението.

Исковата претенция е основана на твърденията, че на 03.12.2021 г. в гр. Варна е настъпило ПТП по вина на водача на т. а. „ГАЗ 53А“, с рег. № Х ХХХХ ХХ, С Ж. Автомобилът се е движил в гр. Варна, по улица в местността Планова, като в определен момент е спрял и е започнал движение назад по пътното платно (в резултат на наклона на пътя), при което е реализирал удар с л. а. „Мерцедес“ с рег. № Х ХХХХ ХХ, който се е намирал зад него. При произшествието тежко е пострадал водачът на л.а. „Мерцедес“ с рег. № Х ХХХХ ХХ – ищцата И. И. Р.. Сочи се, че пострадалата е била хоспитализирана по спешност, непосредствено след произшествието, в МБАЛ „Света Анна – Варна“ АД, където са й извършени изследвания и е установено счупване в областта на раменния пояс и мишница. Впоследствие, на 06.12.2021 г. в МБАЛ „Еврохоспитал“ е извършена операция в областта на раменния пояс и горния крайник с голям обем и сложност, като е поставен и хумерален пирон. Излага се също, че освен значителни като интензитет болки

и страдания, които поради сложността на настъпилите тежки счупвания, са търпени по-дълъг период от нормалния за сходни травми, ищцата е претърпяла и силен психически стрес, както и негативни преживявания от това, че в резултат на травмите е била в невъзможността да се грижи самостоятелно за нуждите си за един некратък период, а в началото на възстановяване зависила изцяло от помощта на семейството си, дори за елементарните си нужди като хранене и тоалет.

Ответникът оспорва иска изцяло по основание с твърдения за липса на предпоставките за ангажиране на имуществената му отговорност по съображения за недоказаност на твърденията на ищцата, че в резултат на ПТП е получила посочените в исковата молба телесни увреждания и психо-емоционални страдания. Твърди се също, че ако са настъпили усложнения при възстановяването, то те се дължат на неадекватно лечение, като в тази връзка липсват данни за посещения на консултативни медицински прегледи; прием на медикаменти; както и на медицинска информация за развитието на понесената травма, вкл. за периода от 03.12.2021г. до 06.12.2021г. Оспорва се съдържанието на представената с исковата молба Епикриза ИЗ № 3206, издадена от МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД досежно датата и начина на получаване на посочените в официалния документ травматични увреждания, тъй като била издадена епикриза под същия номер, но с друго съдържание в тази част. Според представителя на застрахователя предвид съдържанието на издадената „друга епикриза“, спешна оперативна интервенция поради счупване на ниво раменен пояс и мишница се е наложила в резултат на травматично увреждане, което не е настъпило в резултат на процесното ПТП, а на друго събитие, настъпило на 05.12.2021г., т. е. оспорва се причинно-следствена връзка между произшествието и соченото от ищцата травматично увреждане, от което са произтекли част от претендираните за обезщетяване неимуществени вреди. В евентуалност се оспорва размерът на претендираното обезщетение, който се квалифицира като прекомерен, и е релевирано възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, поради нарушение на чл.137а от ЗДвП - непоставяне на обезопасителен колан.

Решението на ОС– Варна, с което главният осъдителен иск за обезщетяване на неимуществени вреди е частично уважен до размер на сумата 50 000лв., а искът за имуществени вреди за сумата 1 994.78 лв. е

уважен изцяло, е валидно, по критериите, възприемани в мотивите към ТР № 1/2011г. от 10.02.2012г. по тълк. д. № 1/2011г. на ОСГТК на ВКС, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК. Същото е допустимо в обжалваната част, тъй като са налице всички предвидени от закона предпоставки и липсват процесуални пречки за възникване и надлежно упражняване на правото на иск.

Съобразно обстоятелствата, посочени в исковата молба и отправеното до съда искане, спорът е правилно квалифициран. За процесните отношения е приложим КЗ, в сила от 01.01.2016г. Изискванията на чл. 380 КЗ са спазени-ищцата, в качеството си на увредено лице по смисъла на чл. 487, ал. 1 и чл. 390, ал. 1 КЗ, е отправила писмена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, получена от ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД–гр. София на 29.12.2021г. Във връзка с образувана по тази претенция преписка по щета № 0411-900-0013-2021 между страните е водена кореспонденция, представени са от пълномощника на пострадалата допълнителни доказателства, но дори и след приключване на наказателното производство срещу застрахования водач с влязло в сила на 28.05.2022г. решение № 648 от 12.05.2022г., постановено по АХНД № 1421/2022г. по описа на ВРС, с която същият е признат за виновен в това, че в резултат на процесното ПТП е причинил по непредпазливост на ищцата средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на тялото на лявата мишнична кост с разместване на фрагменти, обусловило тройно затрудняване движенията на левия горен крайник за период от около 4-4.5 месеца, застрахователят е отказал изплащане на застрахователно обезщетение.

Не се спори между страните и се установява от представените писмени доказателства наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „ГО на автомобилистите“ за увреждащия товарен автомобил, сключено със застрахователното дружество, привлечено като ответник, по застрахователна полица № BG /23/121001037573.

Водачът на застрахования товарен автомобил- С К Ж, ЕГН *****, посочен в исковата молба като деликвент, още преди подаването на исковата молба вх. № 14566/20.06.2022г., е признат за виновен с влязло в сила на 28.05.2022г. Решение № 648 от 12.05.2022г., постановено по АХНД №

1421/2022г. по описа на ВРС, в това, че на 03.12.2021г. в гр. Варна при управление на МПС – товарен автомобил „ГАЗ 53 А“ с рег. № 5012 КК, нарушил правилата за движение по ЗДВП – чл.20, ал.1 и ал.2 и по непредпазливост причинил на И. И. Р. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на тялото на лявата мишнична кост с разместване на фрагменти, което обусловило тройно затрудняване движенията на левия горен крайник за период от около 4- 4.5 месеца, престъпление по чл. 343, ал. 1, б. б, пр. 2 вр. чл. 342, ал. 1 от НК. На основание чл. 78а, ал.1 НК подсъдимият е освободен от наказателна отговорност като му е наложено административно наказание - глоба в размер на 1000лв.

На основание чл. 300 ГПК във вр. чл. 413, ал. 2 и ал. 3 НПК, след влизане в сила на решението по чл. 78а от НК, с което наказателният съд освобождава подсъдимия от наказателна отговорност и му налага административно наказание, имащо последиците на влязла в сила присъда съгласно т.15 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012г., ОСГТК, въпросите относно извършване на деянието, неговата противоправност и виновността на водача на застрахования увреждащ товарен автобус, за причиняване на процесното ПТП, от което са настъпили установените с влезлия в сила съдебен акт вреди за ищцата, не могат да бъдат преразглеждани и следва да се възприемат от съда, разглеждащ гражданскоправните последици от деянието. Това се отнася до всички елементи на деянието, включени във фактическия състав на престъплението.

Въпреки законовата забрана за пререшаване на посочените въпроси, разрешени от наказателния съд, не само в отговорите и в становището по същество в първоинстанционното производство, но и във въззивното производство представителят на застрахователя, който несъмнено е с юридическо образование, продължава да оспорва наличието на причинно-следствена връзка между процесното ПТП и полученото от ищцата травматично увреждане- счупване на тялото на лявата мишнична кост с разместване на фрагменти (вече установено от наказателния съд), от което са произтекли по- голяма част от претендираните за обезщетяване неимуществени вреди. В тази връзка, оспорване съдържанието на представената с исковата молба Епикриза ИЗ № 3206, издадена от МБАЛ „Еврохоспитал" ООД досежно датата и начина на получаване на посоченото в официалния документ травматично увреждане на ищцата е самоцелно, при

влязъл в сила акт на наказателния съд, чието зачитане е задължение на сезирания съд. Същевременно, в тази инстанция, съобразно изявленията и доводите в жалбата, напълно се игнорира проведеното доказване от насрещната страна във връзка с направеното от ответника оспорване на документа. От представеното удостоверение, издадено от МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД, се установява, че при първоначалното издаване на Епикриза по ИЗ № 3206/2021г. е допусната техническа грешка, което е наложило преиздаване на епикризата с вярната анамнеза досежно датата и начина на получаване на посоченото в официалния документ травматично увреждане на ищцата – на 03.12.2021г. след ПТП.

Посоченото процесуално поведение на застрахователя би могло да се квалифицира като хипотеза на нарушаване на задължението по чл. 3 от ГПК за добросъвестно упражняване на процесуални права при съобразяване на добрите нрави, тъй като при концентриране на спора само по допустимите спорни въпроси относно справедливия размер за обезщетяване на неимуществени вреди от травматично увреждане, причиняването на които от застрахования водач е установено от наказателния съд, и наличие и не на основание за приложение на чл. 51, ал. 2 ГПК (което възражение в случая не се поддържа изрично от застрахователя в тази инстанция), пострадалото лице би могло да получи преди приключване на въззивното производство поне част от застрахователното обезщетение за неимуществени вреди, което му се дължи, а застрахователят би платил по-малко държавни такси и разноски на насрещната страна за въззивна инстанция.

Съставът на ВнАпС намира, че възприетата от окръжния съд фактическа обстановка относно получените от ищцата телесни увреждания, вида и интензитета на претърпените болки, страдания и други негативни преживявания, е резултат от правилна съвкупната преценка на събраните в хода на производството доказателства, обсъдени по съответните правила на ГПК. По делото е прието заключение на назначена от първоинстанционния съд съдебно – медицинска експертиза, изготвена от вещо лице с необходимите специалност и квалификация за изпълнение на задачите, след личен преглед на ищцата и запознаване с представената от нея медицинска документация, в това число Лист за преглед на пациент в спешно отделение на МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД № 6598/2021г.; Епикриза ИЗ № 3206 и Епикриза ИЗ № 292,

и двете издадени от МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД. Заключението на вещото лице е ясно и подробно мотивирано по начин, който да убеди съда в неговата правилност, поради което се възприема изцяло.

Установено е по безспорен начин, че след ПТП на 03.12.2021г. пострадалата И. И. Р. е транспортирана до МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД, където в Спешно отделение на болницата е обработена раната на лявата ръка и е поставена гипсова имобилизация на левия горен крайник. В резултат на ПТП ищцата е получила: счупване на лявата мишнична кост, обусловило трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за повече от 30 дни; счупване на седмо ребро в ляво, контузия на главата и разкъсно-контузна рана на лявата ръка, обусловили заедно и поотделно временно разстройство на здравето неопасно за живота. За установяването на тези увреждания са направени рентгенови изследвания и консултативни прегледи от съответните специалисти и съдържащите се в приложения по делото, изпратени от МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД медицински документи, както и епикризи от МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД. На контролния преглед е взето решение за оперативно лечение поради естеството на счупването. Проведеното лечение на получените травми е навременно и адекватно. Медицинската интервенция в МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД в периода от 06.12.2021г. – 09.12.2021г. е извършена по най-добрия начин, предвид вида и мястото на счупване на крайника- счупването на средната трета раменна кост предполага трудно обездвижване, а използването на металната остеозинтеза за вътрешна фиксация, вкарана под рентгенов контрол, следва да се приеме като качествено проведено лечение. Съгласно Епикриза от ИЗ № 292, изд. от МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД, Отделение по ортопедия и травматология, ищцата е постъпила повторно на 31.01.2022г. и е изписана на 02.02.2022г. поради усложнения в резултат от ирадиация на един от винтовете на остеосинтезния материал, който е бил екстрахиран и сменен с нов винт.

Според вещото лице, това, че по искане на пострадалата операцията на левия горен крайник не е извършено в МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД, а в МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД не е в причинна връзка с никакви усложнение. Подобно краткотрайно отлагане на оперативното лечение е стандартно в случаите, когато пациентът не желае да бъде опериран в болничното заведение, в което му е оказана първата помощ, тъй като операцията е с

отложена спешност и може да се направи до три дни след счупването, като дотогава крайникът се обездвижва с шина към тялото (в случая това е направено в Спешния център на МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД). Отразеното в епикризата, издадена от МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД, че пациентката е приета по спешност, е в изпълнение изискването на НЗОК за планирани и спешни операции и доколкото счупването се счита за спешно интервенция. Обичайният срок за възстановяване на получените травми, вкл. счупването, проред експерта е около 3 месеца, като в конкретния случай, липсват данни за по-продължителен период.

На 12.10.2022г. при извършения медицински преглед на ищцата вещото лице е установило, че в областта на горния полус на ляво рамо има ясно видим белег от оперативна рана с дължина около 2.5-3 см. Същият белег е налице и в горна и долна трета на левия брахиум по външната повърхност и също такъв в средна трета по предната повърхност на брахиума. Движенията в раменната става на лицето са в пълен обем с изключение на страничното повдигане на ръката – до 80 градуса при норма 90 градуса, а движенията в лакетна става са в норма. Предстои операция за отстраняване на метала, фиксиращ костните фрагменти.

За установяване характера и интензитета на претърпените от ищцата болки, страдания и негативни преживявания пред първоинстанционния съд е разпитани и свидетелят Костадин Николов Костадинов, живеещ на съпругески начала с ищцата от 23 г. Предвид дългогодишното фактическо съжителство между свидетеля Костадинов и пострадалата лице, следва да се отчете евентуалната му заинтересованост от изхода на спора, свързана с необходимост от преценка на показанията по правилото на чл. 172 ГПК. Доколкото показанията се базират на преки и непосредствени впечатления и не се констатира несъответствие между обстоятелствата, за които се свидетелства, и останалите събрани доказателства, в това число от мотивационната част на СМЕ относно характерните за травматичните увреждания физическо състояние и страдания на пострадалия индивид, няма основание тези показания да не се кредитират.

Въз основа на преценката на събраните гласни доказателства се установява, че непосредствено след настъпване на ПТП ищцата изпитвала силни болки в лявата ръка, която била в кръв. След като в Спешна помощ

гипсирали ръката, близките ѝ я прибрали у дома, увита с одеяла, тъй като дрехите ѝ били разрязани за да бъдат възможни манипулациите. Освен силни болки в ръката, пострадалата имала болки от счупено ребро, косата ѝ била пълна със стъкла. В първите дни ищцата не можела да лежи нормално, затова седяла на стол- шезлонг; плачела и била уплашена, постоянно мислела какво е могло да се случи. През първия месец свидетелят и синът им обслужвали ищцата при хранене, обличане, хигиена. След първата операция, извършена в МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД, поради преценка на пострадалата и близките ѝ за по-добро качество на медицинската услуга, се наложила и втора операция поради усложнение с единия болт. Към момент при влошаване на времето болките в ръката се засилвали, а рамото на лявата ръка блокирало в някакво положение. След произшествието пострадалата се страхувала да шофира автомобила си на дълги разстояния.

Във въззивната жалбата неоснователно се твърди, че изводите на съда за негативни промени в психо-емоционалното състояние на пострадало лице в резултат на процесното застрахователно събитие могат да се базират само и единствено на оценка от експерти със специални знания в областта на психологията или психиатрията. Според въззивника пострадалото лице може да иска обезщетение за неимуществени вреди от психо-емоционални негативни преживявания в резултат на ПТП само ако е посещавало психолог или е лекувано от психиатър.

Тъй като няма данни от свидетелските показания и не е представена медицинска документация, от която да се установява, че негативните психо-емоционални преживявания на ищцата са с характера на патологично психическо отклонение, съдът няма задължение да назначава съдебно-психиатрична или психологическа експертиза и да основава изводите си по този въпрос непременно и само на експертни знания. Пътно-транспортното произшествие с характеристиките на процесното, е стресогенно събитие с такъв интензитет, при който психотравмата, причинена на всеки нормален индивид, дори и да няма характеристиките на патологично, болестно разстройство, води до множество прояви в психологически и емоционален план, които са видими за роднините и близките на пострадалото лице, и те могат да споделят личните си наблюдения, без да са им необходими специални знания по психология и психиатрия. В тази връзка, няма пречка изводите за вида, характера, интензитета и продължителността на

претърпените от пострадали лица от ПТП, болки, страдания и други негативни преживявания да бъдат основани на свидетелски показания.

Надлежно установените релевантни факти и обстоятелства за определяне размера на обезщетението, съобразно указанията дадени с ППВС № 4/1968г. по приложението на чл. 52 ЗЗД, в това число възрастта на пострадалата, начинът по който е получено и вида на увреждането от процесното ПТП, проведеното оперативно лечение, наложилата се повторна оперативна интервенция и предстоящата операция за отстраняване на метала, фиксиращ костните фрагменти, които са свързани с нови болки и страдания, отражението на претърпяната психическа травма на психо- емоционалното ѝ състояние, обосновават извод за физически болки и страдания със съществен интензитет и негативни емоционални преживявания, които ищцата е претърпяла, към момента продължава да търпи но с по- малък интензитет и ще търпи за в бъдеще при предстоящата нова операция, като последица на причинените увреждания.

Първоинстанционният съд е възприел правилно и обсъдил подробно всички релевантни факти, които са в причинна връзка с процесното застрахователното събитие. Съобразени са и всички установени факти и обстоятелства, релевантни за определяне размера на обезщетението, съобразно указанията дадени с ППВС № 4/1968г. по приложението на чл. 52 ЗЗД, в това число възрастта на пострадалата /39 г. към датата на ПТП/, общественото и социалното ѝ положение, интензитетът, продължителността и характерът на установените в процеса болки, страдания и други негативни преживявания в резултат на застрахователното събитие, общественият критерий за справедливост на дадения етап на социално – икономическото развитие в страната, лимитите на застрахователни обезщетения, както и обичайната съдебна практика при определяне на обезщетения при деликти с подобен характер и интензитет на вредите.

Въз основа на изложеното, настоящият съдебен състав прави извод, че при определяне по справедливост на паричния еквивалент на неимуществените вреди в размер на сумата 50 000лв. първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на чл. 52 ЗЗД. Определеният от ВОС по справедливост паричен еквивалент на претърпените от ищцата неимуществени вреди към момента на увреждането, няма основание да се

коригира в посока на намаление на размера тъй като се явява адекватен съобразно основните и допълнителните критерии за формирана от практиката на съдилищата обща оценка за пропорционалност и справедливост.

Въззивният съд намира, че предявеният втори осъдителен иск по чл. 432, ал. 1 КЗ за обезщетяване на имуществени вреди, претърпени от същото застрахователно събитие, който е уважен от първоинстанционния съд изцяло в предявения размер от 1 994.78 лв., е доказан по основание и по размер от представените с исковата молба писмени доказателства – фактури, ордери и касови бонове, както и от заключението на съдебно– медицинска експертиза, в частта, в която на съда се предлага извод от експерта, че всички описани в исковата молба разходи, за които са представени писмени документи, са в причинна връзка с проведеното лечение на получените от пострадалото лице увреждания в резултат на ПТП. Оспорените изрично във въззивната жалба разходи по фактура № 0000010889/08.02.2022г. за тест за Ковид и фактура № 0000021771/08.02.2022г. за тест за алергии са за задължителни при оперативна интервенция. Те са направени от ищцата във връзка с втората наложила се оперативна интервенция по Епикриза от ИЗ № 292, издадена от МБАЛ „Еврохоспитал“ ООД, Отделение по ортопедия и травматология, където ищцата е постъпила поради усложнения в резултат от ирадиация на единия от винтовете на остеосинтезния материал.

По въпроса за приложение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

В отговора на исковата молба процесуалният представител на ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД– гр. София е релевирал възражение за съпричиняващо поведение на пострадалото лице по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Според ответното дружество пострадалата е била без предпазен колан (нарушение на чл. 137а от ЗДвП, съгласно който водачите и пътниците в МПС в движение, следва да използват обезопасителен колан, с който МПС е оборудвано), а това е довело до травми при ПТП, които не биха настъпили, в случай че лицето е било с поставен предпазен колан.

Проведеното от ответника доказване, че пострадалото лице е осъществило от обективна страна нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, е неуспешно, тъй като според заключението на вещото лице, ищцата е била с поставен обезопасителен колан. Дори и при доказано нарушение на чл. 137а,

ал. 1 ЗДвП, не би било налице основание за редуциране на определеното по справедливост обезщетение поради съпричиняване съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД, тъй като в случая би липсвала причинно-следствена връзка между уврежданията и поведение на пострадалата, релевирано от застрахователят като съпричиняващо вредоносния резултат. Според експертизата, поради това, че коланът предпазва при челен удар, доколкото в случая колата се е обърнала наляво, то тялото на водача се е приплъзнало и, тъй като действието не се е осъществило бързо, то пиропатроните на колана не са се задействали, съответно тялото се е отместило безпрепятствено наляво.

Поради съвпадение на правните изводи на двете съдебни инстанции по предмета на спора пред въззивната инстанция, първоинстанционното решение следва да се потвърди в обжалваната част.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв, по силата на който при осъществена безплатна правна помощ в някоя от хипотезите по чл. 38, ал. 1 ЗАДв, адвокатското възнаграждение се присъжда на процесуалния представител, съгласил се да поеме безплатна защита, на адв. Н. В. от АК–Варна следва да се присъди за осъщественото представителство на ищцата за въззивна инстанция сумата 4 650 лв. Подлежащата на присъждане сума е определена съобразно Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на база материалния интерес по жалбата. В приложения по делото договор за правна защита и съдействие изрично е отбелязано, че адвокатското възнаграждение за процесуално представителство е дължимо при условията на чл. 38 от ЗАДв, като е посочено и конкретно основание от кръга на визираните в чл. 38, ал. 1, т. 1– т. 3 ЗАДв, при които законът допуска осъществяването на безплатна адвокатска защита.

Воден от горното, ВнАпС, III- ти състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 572/15.12.2022г., постановено по т. д. № 398/2022год. по описа на Варненски окръжен съд, в осъдителната му част.

В останалата част решението на ВОС не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със

седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет.5, да заплати на адвокат А. С. С., личен № 1800645610, адвокатско възнаграждение в размер на 4 650лв. (четири хиляди шестстотин и петдесет лева), на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв. във вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Решението на въззивния съд подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните в частта по осъдителния иск за неимуществени вреди, ведно с акцесорната претенция за законна лихва.

В останалата част въззивното решение е окончателно, респ. не подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл. 280, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____